

ligge Øst og Vest for Sjælland — ogsaa bør undtages i Henhold til Hovedreglen. Det er fremdeles en ligefrem Følge af denne, at de Egne, som nærmest drage Nytte af Jernbanerne, fortrinsviis skulle udrede disse Omkostninger, og at der maa gjøres en Forskjel mellem de Bidrag, der udredes fra de Egne, som ligge nærmest Jernbanerne, og dem, der udredes fra Egne, som ligge fjernere fra disse. Man kunde drage i Tvivl, om det overhovedet er stemmende med den omtalte Grundsætning at lade hele dette Bidrag udrede provindsviis, men jeg indrømmer, at ethvert andet Udgangspunkt for Fordelingen . . . Maa jeg ikke bede om, at der bliver lidt stille; thi det er mig umuligt at udholde det Spectakel.

Formanden: Det forekommer mig ikke, at der er Noget, som kan forstyrre.

Winther: Jeg siger, at det iøvrigt vil være saa vanskeligt at finde det Rette, at man maa gjøre den Indrømmelse, at Udredelsen skeer provindsviis, men jeg troer da ogsaa, at man maa komme til det Andet, som jeg allerede nævnte, nemlig at man maa drage Velter i Landet i Forhold til Afstandene fra Jernbanerne og lade det nærmest liggende Belte betale noget Mere, det mellemste Belte mulig det Bidrag, der her er foreslaaet for Hartkornet, og det fjernere liggende Belte lidt mindre; men paa denne Detail skal jeg ikke her gaae ind, idet jeg ikke antager, at denne Lov kan endelig vedtages, uden at der nedsettes et Udvalg, hvorigennem alle slige Spørgsmaal kunne blive drøftede. Jeg troer, at den ærede Indenrigsminister med Taknemmelighed maa modtage de Bidrag til en rigtigere Fordeling, der kunde haves fra Repræsentationens Side. — Med Hensyn til Fordelingen har allerede det ærede Medlem for Svendborg Amts 7de Valgfreds (Steenstrup) udtalt — og jeg samstemmer med ham heri —, at det ingenlunde kan antages, at det fortrinsviis skulle være Hartkornet, som skulle være interesseret i disse Jernbaner. Det er altsaa et Spørgsmaal, om der her er truffet det rette Forhold mellem de Bidrag, der forlanges af Kjøbstæderne, og dem, der ere paaagte Hartkornet; men jeg skal, haabende paa

et Udvalg, lade alt dette staae hen til nærmere Overveielse. — Naar man dernæst betragter de Fordelingsgrunde paa de enkelte Egne, som her i Loven ere fastsatte, nemlig Hartkornet paa Landet og Indvaanerantallet i Kjøbstæderne, antager jeg, at der, hvad det Sidste angaaer, ikke kan være Videre at indvende; thi jeg antager, at det er en Selsøjlge, at det Hartkorn, Kjøbstæderne have, kommer til at udrede Bidrag i Lighed med Hartkornet i den nærmest omliggende Egn; men naar Hartkornet ved denne Leilighed skal bruges til Andet end til at vise Mængden af det hele Bidrag paa en vis given Egn, mener jeg, at det vil være overordentlig uheldigt. Jeg troer ikke, at man nu skal vende tilbage til nye Hartkornspaalæg for Statspiemed, men at man derimod skal see at faae slige nye Skatter udredede efter en ganske anden Skattnorm. Imidlertid foreligger der jo ikke nogen anden Skattnorm, som er rigtig brugbar, end den, som man har for Communeskatterne, og jeg vilde ogsaa finde, at man, ligesaa godt som man ifjor i Loven angaaende Landcommunerens Styrelse er gaaet ud fra, at visse Bidrag til Communerne skulle udredes deels efter Hartkorn og deels efter Formue og Leilighed, ogsaa med Hensyn til denne extraordinaire Udredelse kan holde sig til denne Regel i Mangel af en bedre. Det er iøvrigt en Mærkelighed, at det nuværende Ministerium, af hvis Medlemmer saa mange ere Besiddere af stort Hartkorn, er saa tilbøjeligt til at komme til nye Hartkornsskatter; men jeg skal dog bemærke, at det ved Siden af denne Bestræbelse altid maa erindres, at, naar der salder en betydelig Skat paa Hartkornet, istedetfor at Beløbet lignes paa anden Maade, faae saadanne store Hartkornbesiddere en meget stor Lettelse . . .

Formanden: Jeg skalde dog henstille, om det ærede Medlem vil finde det ganske passende i en Sag som denne at gaae ind paa Ministeriets Medlemmers personlige Forhold.

Winther: Det er just ikke disse enkelte Mænd . . .